

Boros Imre: Már büntetik a klientúrát

2016 január 28. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Ez a minimális méretnagyság évszázadokig csak államok szintjén valósult meg, államok küzdöttek a világszintű pozícióért.

Némelyikük arra is törekedett, hogy birodalmi státusra tegyen szert, és így más államokat, országokat, népeket

saját vazallusává tegyen, vagy katonai erőszakkal birodalmába olvasszon. Az ilyen törekvéseket a hatalmak közötti háború kísérte.

Európa története kiváltképpen erről szólt egészen a Római Birodalomtól a Német-római Birodalmon keresztül Napóleonig és a német Harmadik Birodalomig. A britek az ilyen típusú terjeszkedést egyenesen világméretűvé tették, majd a második világháború után átadták, igaz kényszerből, a birodalmi kapukulcsot az Egyesült Államoknak. (Az ez irányú német és angol törekvések a két világháború során kölcsönösen kioltották egymást, a nevet harmadik fél pedig ebből profitált.) A birodalomszervezés évezredek tapasztalatai – kiváltképpen a második világháború tragikus anyagi és humánvesztése – az új nagyhatalom szervezőit arra a felismerésre juttatták, hogy a terjeszkedésből érdemes kihagyni a világméretű háborúkat, hiszen azok az okozott károkon keresztül éppen attól a haszontól fosztják meg majd őket, amit a birodalmuk növeléstől remélnek.

A vesztes, de a nyertes felek talpra állítása egyaránt iszonyú pénzekbe került már az első, de kiváltképpen a második világháború után – ami nagyon hasznos tanulság volt. Mindezek miatt a birodalomszervezés elterébe a nyers katonai erő helyett a gazdasági befolyás – és ennek elsőrangú eszköze a pénz, a pénzforgalom szervezése – került, és ezt már nem közvetlenül az állam, hanem a birodalmi szervezők által kiválasztott cégek képviselték. A feladatra a pénz, azaz egészen pontosan a dollár, már 1913 óta készen állt, azóta, hogy az Egyesült Államokban a törvényhozás a pénzkibocsátás jogát magáncégeknek (Federal Reserve System) juttatta. A második világháború vége adott arra kitűnő alkalmat, hogy az 1944-es Bretton Woods-i megállapodás keretében ennek nemzetközi méretű intézményi keretei is létrejöjjenek. A folyamatot az 1989-es fordulat tetézte be azzal, hogy szabad utat nyitott a privatizáció, dereguláció, liberalizáció hármasság fedezetével a magántulajdon elterébe bármilyen gazdasági pozíció megszerzésére az érintett térségekben. Globalizációról a mai értelemben lényegében azóta beszélhetünk.

A birodalom magánalapú szervezése azonban továbbra is az államok (egyes esetben nemzetállamok) megléte mellett folyt, ahol a magánhatalmak (bankok, nagy cégek) gazdasági értelemben is méretarányosan összehasonlíthatók voltak az államokkal. Egyes nagy cégek termelési értéke vagy egyes bankok mérlegösszege akár többszöröse is lehet a kis- és közepes államok GDP-jének. Nyilvánvaló, hogy az ilyen érdekérvényesítésnek az a leghatékonyabb módja, ha az államok mérvadó politikai vezetőit a nagy cégek érdekkörébe vonják, illetve szaporítják azokat a nemzetközi szervezeteket, amelyek kötelező érvényű ajánlásokat tudnak tagjaik részére adni, mint az Európai Unió vagy a korábban létrehozott nemzetközi pénzügyi intézmény, a Nemzetközi Valutaalap és a Világbank.

Csak arra kell törekedni, hogy ezeknek a szervezeteknek a vezetői elkötelezett vagy kitűnően dotált globalisták legyenek. Mindezt természetesen a pluralista demokrácia teljes látszatának (rendszeres parlamenti választások megtartása, civil szervezeti aktivitás stb.) megtartása mellett célszerű végezni, de uniós szinten még ez is mellőzhető, hiszen a bizottság főbiztosai, főigazgatói megválasztásához az európai polgárnak nincs semmi köze. Hiszen őket a kulcsjelenség nemzetállamok beavatott politikai klientúrája juttatja célba.

Újabb azonban azt tapasztaljuk, hogy a globális gazdasági magánbirodalmak és az államok minden gondos szervezés ellenére gyakran kerülnek konfliktusba. A globalizmust kiszolgáló kormányzati erők a saját bűnökét és politikai továbbélésüket kockáztatják azzal, ha mindig engednek az „ajánlásoknak”. Ilyen, a jól bejáratott globalista hatalomtechnikai rendszereket is szétfeszíteni készülnek és globalista ajánlásnak látom a migránskérdést és a tervezett, az Európai Unió és az Egyesült Államok közötti szabadkereskedelmi megállapodást (TTIP).

Mindkét esetben komoly nyomás alá került a helyi politika. A nyomás Európában leglátványosabban az uniós legjelentősebb országában Németországban, ott is a belpolitikában figyelhető meg. Ez egyben azt is jelenti, hogy enyhül a nyomás a nemzeti érdeket a globalizmussal élesebben szembeállító kisebb államokon.

Miközben a globalista vonulatba besimuló német gazdasági nagyságok tárt karokkal fogadják a migránsokat, és új piaci lehetőséget látnak a TTIP-ben is, a választó és a fogyasztó egy emberként lázad ellene. A választó a migránsban az állami rendtartás totális lezúllásának veszélyét látja. A TTIP-ből pedig azt szűri le, hogy ezután egészséges élelmiszerek helyett több méltatlákkal kívánják ellátni, és elvonják a nemzeti joghatóságoktól a döntések jogát, nemzetközi vitákat kiváltó esetben pedig a globalista magángazdaságokat az állami joghatóság fölé helyezik. A választó elemi ösztöne azt súgja, hogy ez ellen tiltakoznia kell. Nem véletlen, hogy nem csak Németországban, de az uniós többi nagyhatalmában is (Egyesült Királyság, Franciaország) milliós nagyságrendben tiltakoztak aláírásukkal az emberek a TTIP ellen. A kifejezetten iszlámtagadó Pegida mozgalom megjelenése sem a rasszizmusból, hanem az illegális beözönlés elleni elemi reflexből táplálkozik. A globalista magánhatalmak és az államok közötti feszültség pedig már a legfelsőbb politikai szinteken is tetten érhető. Ezzel magyarázható, a több mint egy évtizedig politikai példaképként kezelt Angela Merkel vészfutása, valamint a tény, hogy

Spanyolországban nem megy a kormányalakítás, vagy hogy Ausztriában csúcsra jár a Szabadság Párt népszerűsége, de nincs ez másképpen Franciaországban sem, ahol a hatalomba készül? Sarkozynek is kapaszkodnia kell a Nemzeti Fronttal szemben.

A választó már bünteti a globalista nyomásnak ellenállni képtelen globalistakliens politikusokat. Ellenpéldaként csak a görög Sziriza és Ciprasz árulással felér? besimulása áll a globalista vonulatba, kérdés, hogy meddig lesz sikeres.

www.magyarhirlap.hu - Boros Imre

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájkj számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu]]>

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen:

<https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájkj számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló